יום עבודה שגרתי של עובדת סוציאלית במעון חירום לנשים

יעל, עובדת סוציאלית במעון חירום לנשים, מארגנת את ילדיה לבי"ס ולגן ויוצאת לעבודה. גם אחרי 10 שנות עבודה במעון היא לא יודעת איך יראה יום העבודה שלה. האם תגיע אשה חדשה? האם תקבל פסיקת בית-משפט בעניינה של אחת הנשים?
יעל מגיעה למעון ומביטה אל החומה והחלונות המסורגים, שאינם מסגירים דבר ממה שמסתתר מאחוריהם.

מיד בהגיעה, מבשרת לה מרים, אשה שהגיעה למקלט לפני יומיים – שהחליטה לעזוב לקרובי משפחה בעיר מגוריה. בעלה שוחרר ממעצר, והיא בטוחה שתוכל להגן על עצמה ועל ילדיה. יעל לא משוכנעת בכך. היתה רוצה להשאיר אותה כאן... אבל אין לה סמכות להחליט במקומה. מרים עוזבת. כולנו מתפללות שלא נקרא עליה בעיתון.

הטלפון מצלצל. הפניה של אשה מוכה ושלושת ילדיה למקלט. יש לנו חדר פנוי, אבל קטן. יעל מודיעה זאת לעובדת הסוציאלית המפנה, והאשה מבקשת כן להגיע, זה פיקוח נפש והיא תסתדר גם בחדר קטן.

יעל נפגשת עם הנשים שבטיפולה. כל אשה בתורה, פותחת את ליבה. כאן הן נזכרות, בוכות, צוחקות, שואבות כוח, לומדות להכיר את עצמן טוב יותר. יעל סופגת את הסיפורים הקשים, את הכאב, האלימות, הכעס, חוסר האונים...
מאוחר יותר כל הנשים מתכנסות במפגש הקבוצה הטיפולית. קבוצה היא כלי רב-עוצמה עבור נשים מוכות, שסבלו מאוד מבידוד חברתי ומבושה. נשים מוכות מתרחקות ומורחקות מהחברות שלהן, מאמא שלהן, מכל מי שיכולה אולי לתמוך בהן. הנשים לא רוצות שיראו את ה"סצינות" שהבעל עושה, לא רוצות שייראו את הכתמים הכחולים, את השרוולים הארוכים בקיץ, את משקפי השמש בחורף, את העצב הנורא כשהן אומרות ש"הכל בסדר, באמת...". כאן, בקבוצה, הן מבינות שהן לא לבד, שהאשמה אינה שלהן, שבני זוג של נשים אחרות, ממוצא, שפה ודת שונה – התנהגו באופן דומה, ושיש תקווה...

בצהרים ילדי בית הספר חוזרים למעון. גם הם זוכים לטיפול רגשי, שיעורים פרטיים, העשרה ותשומת לב אישית, וכולנו מאושרים כשהם מתקדמים. גם הילדים הצעירים מסיימים את הפעילות בגן, וכולם הולכים לאכול יחד ארוחת צהריים שבישלה אחת הנשים עבור כולם.

שתי נשים יוצאות למרכז קשר הורים ילדים. אחת מהן מביאה את בנה כדי שיפגוש את אביו, פעם בשבוע, במקום שמור ומוגן. השנייה הולכת דווקא כדי לפגוש את ילדיה, הנמצאים עם האב. יעל משננת איתן את כללי הבטיחות: נכנסות למרכז הקשר אחרי שהאב כבר בפנים, מחכות בחדר נפרד ושמור, יוצאות ממרכז הקשר כשהאב מעוכב עדיין בפנים, ו"נעלמות" מייד בדרך חזרה למקלט. בכל בעיה עליהן להתקשר מיידית למקלט שמאוייש "מסביב לשעון". כל פעם מחדש יעל עוצרת את נשימתה עד שהנשים חוזרות בשלום.

כבר כמעט חושך. שער הברזל נסגר מאחורי יעל. סוף-סוף בדרך הביתה. היא שמחה על הנסיעה שמאפשרת לה את המעבר החד מהמעון לבית הפרטי שלה...